

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

ze skargi E. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 stycznia 2007 r., sygn. akt II Cz (...)
w przedmiocie skargi uczestnika
o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku A. J.
przy uczestnictwie E. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestnika postępowania E. K. wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 października 2006 r., którym Sąd ten dokonał podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej.

Uczestnik wniósł od prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem opatrzoną datą 24 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od postanowienia Sądu drugiej instancji nie przysługiwał uczestnikowi żaden zwyczajny środek zaskarżenia, a zatem orzeczenie to uprawomocniło się w chwili jego wydania, tj. dnia 25 stycznia 2007 r. Skarga uczestnika, jak wskazuje widniejąca na niej data, została sporządzona w dniu 24 marca 2009 r., a zatem jej wniesienie musiało nastąpić po upływie wskazanego dwuletniego terminu (ustalenie dokładnej daty wniesienia skargi utrudnia brak umieszczenia na niej prezentaty Sądu Okręgowego). Uchybienie terminowi do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przesądzało o konieczności odrzucenia skargi jako spóźnionej (por. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 61).

Dodać należy, że skarga była niedopuszczalna także wobec nieusuwalnego braku elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

W skardze nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego postanowienia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W tym zakresie skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że „poniósł szkodę materialną, którą wycenia na kwotę 67.801 zł”. Stwierdzenie to nie czyni zadość wskazanemu wymaganiu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego na skarżącym nie tylko spoczywa obowiązek wskazania wysokości szkody, która powstała na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, lecz także przedstawienia przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta rzeczywiście została skarżącemu wyrządzona i to we wskazanej w skardze wysokości oraz przedstawienia odpowiednich środków mających to twierdzenie uwiarygodnić. Skarżący nie może zatem poprzestać na powołaniu się na szkodę, wyrządzoną - jego zdaniem - wydaniem postanowienia o podziale majątku wspólnego. Konieczne są - jak wskazano - dalsze szczegółowe wyjaśnienia, bez których o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody w ogóle mowy być nie może (por. m.in. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140 oraz postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W tym zakresie w skardze wskazano jedynie,

że „brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, nadto zaskarżone orzeczenie nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”. Stwierdzenie to bez dalszego rozwinięcia nie może być uznane za spełnienie wymagania wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek szczegółowego przeanalizowania wszystkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego postanowienia i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków. Poza odniesieniem się do konkretnych środków procesowych konieczne jest wyczerpujące wyjaśnienie dlaczego skarżący nie mógł i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać, którego w skardze brak (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako instrument procesowy o szczególnym charakterze należy do środków wysoce sformalizowanych, a jej sporządzenie i wniesienie objęte jest przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Z tego względu ocena spełnienia stawianych skardze przez ustawodawcę wysokich wymagań nie może abstrahować od profesjonalnego charakteru zastępstwa uczestników w postępowaniu skargowym i musi być odpowiednio rygorystyczna.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.